

## Slujire – Autor necunoscut

Că în Reichul German a devenit din nou datorie să slujim poporul și patria, fie în munca obștească sau în armată, de aceasta ne bucurăm, pentru că, făcând abstracție de problema în sine, pentru tineretul nostru nu poate să fie decât folositor să fie din nou obișnuit cu ascultarea necondiționată și cu disciplina severă. Și pentru aceasta suntem recunoscători, că noțiunea de slujire a fost în general din nou înnobilită, căci ne amintim cu spaimă de amploarea pe care o luase egoismul în anii de după război, ca și de lipsa de considerație cu care au fost călcate în picioare destul de des drepturile altora, de dragul propriului profit.

Oricum, orice slujbă rânduită de oameni este limitată, pentru că ea este pentru o vreme. Corespunzător acestui fapt, și rezultatele ei sunt vremelnice. În veșnicie nu se găsește nimic din acestea, cu excepția că slujba a fost exercitată și din alte motive. Dar despre aceasta mai târziu.

Mai întâi permite remarca, cititorule, că orice om din lumea aceasta, fie că vrea, fie că nu, face slujbe de sclavie de la nașterea sa. Aceasta sună foarte umilitor, dar este realitate, oricât de mulți oameni s-ar împotrivi. Ca să cercetăm temeinic o problemă este cel mai bine să cerem sfatul Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că opinia Sa este infailibilă. El nu ne lasă niciodată baltă, nici măcar în problema de față. El ne dovedește limpede și fără echivoc, că oamenii acestei lumi sunt supuși într-un mod slugarnic, și cui îi sunt supuși. Lumea are un stăpânitor, pe care-l urmează orbește, iar acest stăpânitor este – satan. (Compară cu Ioan 14.30; 2 Corinteni 4.4.) El însuși, cu o ocazie, s-a prezentat în fața Fiului lui Dumnezeu ca acela căruia îi sunt date toate împărățiile pământului, toată stăpânirea și gloria lor, iar Domnul nu l-a contrazis. (Compară cu Luca 4.5,6.)

În timp ce *Scriptura* constată că satan, potrivnicul lui Dumnezeu și a Hristosului Său, este stăpânul și dumnezeul acestei lumi, *experiența* zilnică dovedește că oamenii îi slujesc binevoitori acestui stăpân și că înainte de orice, i se supun cu cel mai mare devotament în respingerea lui Hristos. Înșușindu-și șoaptele lui satan, (2 Corinteni 4.4), ei îl resping pe Isus Cel din Sfânta Scriptură.

Dar omul mai are încă o a doua putere îngrozitoare asupra sa, căreia nu poate să i se sustragă. Această a doua putere se numește păcat. El îl ține pe om în robie la fel ca satan. „Oricine practică păcatul este rob al păcatului”, le-a strigat Isus Hristos odinioară iudeilor mândri, care susțineau că ei niciodată nu fuseseră robii cuiva (Ioan 8.33,34). Să se mărturisească astăzi același lucru cu seriozitate oamenilor, aceasta este datoria fiecăruia care a crezut și a recunoscut Scriptura ca fiind adevărul divin. Nimeni nu poate să se dezvinovățească și să spună că nu are păcat și cine este sincer va recunoaște că nu este în stare să se desprindă de el. Noi *suntem nevoiți* să slujim păcatului, *suntem nevoiți* să-i slujim lui satan, dacă nu ne vine în ajutor Unul mai tare și nu ne eliberează și de păcat, și de satan. Fac trimitere la povestirea anterioară, despre Rudi, care dorea mult să devină evlavios (vezi articolul: *Despre Rudi, care dorea mult să devină evlavios*). Nimeni nu va susține că micul băiat ar fi fost un mare păcătos. Cu toate acestea, el a trebuit să afle deja în anii tinereții sale, că nimic bun nu locuia în el și că nu era în stare s-o facă, chiar dacă dorea.

Într-adevăr, o stare deznădăjduită! Firește, mulți n-o simt. Cine nu crede într-un Dumnezeu viu, cine tăgăduiește o lume de dincolo, o răsplată, cine tăgăduiește judecata eternă, acela nu va trăi luptele pe care le-a avut micul Rudi. Pentru că un asemenea om nu este răspunzător decât față de sine însuși și față de legile statului. Dar este el de invidiat pentru că nu are lupte în privința aceasta? Sigur că nu! Căci *există* un Dumnezeu viu, *există* viață după moarte, *există* o răsplată eternă. Dacă nu ar fi vorba despre lucruri așa de mari, cu siguranță că Dumnezeu nu ar fi săvârșit o lucrare care a pus în mișcare cerul și pământul. Dacă ar fi depins de aceasta numai lucruri vremelnice, adică trecătoare, Fiul Său nu S-ar fi smerit atât de mult, încât Pilat să aibă motiv să-

L prezintă mulțimii cu cuvinte care provoacă milă: „Iată Omul!”, atunci El n-ar fi murit de bunăvoie de moartea cea mai rușinoasă și nu S-ar fi lăsat zdrobit de Dumnezeu. Dar era vorba despre soarta eternă a milioane și milioane de oameni. Era vorba despre împlinire sau nu – împlinirea planurilor eterne ale Dumnezeului cerului și al pământului.

De aceea, ferice de oricine căruia i-a devenit limpede în ceea ce privește pe el personal, că Biblia are dreptate când vorbește despre „robi ai păcatului” (Romani 6.17)! Ferice de cel căruia harul lui Dumnezeu i-a descoperit că el, ca un înlănțuit de păcat, este un „rob al stricăciunii” (2 Petru 2.19), și care, după aceea, a urmat chemarea „ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor” [Faptele apostolilor 26.18]! De fapt, acesta era mesajul lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, înălțat la dreapta lui Dumnezeu după moartea și învierea Sa, pe care El a pus să fie propovăduit lumii întregi prin apostolul Pavel, chemat de El personal la această slujbă.

Nu știm să deschidem mai bine acest prim caiet al noului an de apariție al publicației noastre, decât cu rugămintea insistentă către toți cei pe care îi privește:

Primiți mesajul apostolului! Numai în *Unul* singur este mântuire, în Isus Hristos. Cine se convertește la El primește prin credința în lucrarea Lui săvârșită pe cruce nu numai iertarea păcatelor sale și este eliberat prin El de slujirea păcatului (Romani 6.6,7), ci prin aceasta, că „se întoarce de la întuneric la lumină și de sub puterea lui satan la Dumnezeu”, el trece dincolo, în slujba unui Domn, căruia, să-I slujească, este cel mai nare privilegiu. Nu vreau să spun cu aceasta că pe pământ nu există stăpâni și conducători, pe care nu se merită să-i slujim. Dar toată slujirea de felul acesta, cum am spus, este temporară și servește unor scopuri temporare. Dar cine Îi slujește „Domnului Hristos”, face o slujbă ale cărei roade vor fi văzute în eternitate și care, de aceea, sunt de o valoare eternă. El slujește unui Domn care „este Același în veci”, a Căruia Împărăție este o Împărăție eternă și pe care nimeni nu-L poate egala în adevăr, credincioșie și bunătate. El face și o slujbă plăcută, căci pe de o parte le oferă semenilor săi împăcare, prin aceea că le spune că Dumnezeu este pregătit să le ierte nelegiuirile pe baza lucrării de ispășire a lui Isus Hristos, iar pe de altă parte se îndeletnicește cu faptele frumoase ale milostivirii și cu o dragoste care nu caută folosul ei. În aceasta, cel mai mare câștig este chiar al său. Căci cine dă și împarte dezinteresat, adună el însuși la rândul său cel mai mult, pentru că „Este mai ferice să dai, decât să primești” [Faptele apostolilor 20.35].

Să ne întrebăm în încheiere: care ar trebui să fie imboldul pentru fiecare slujire pentru Isus? Răspunsul este: *dragostea*. Dragostea divină nu L-a cruțat odinioară pe propriul Fiul, ci L-a dat pentru noi toți. Dragostea divină va sluji și va iubi până la sfârșit și dragostea divină le păstrează în ceruri celor care s-au lăsat apucați de ea, o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se veștejește. Oare această dragoste să nu dea naștere la o dragoste împărtășită, astfel încât toți cei care au gustat că Domnul este bun, începând de atunci să-I pună la dispoziție viața lor într-o slujire devotată?

---

Titlul original: „Dienen”  
din *Samenkörner* (Neue Folge 30) 1936, pag. 23-28.